

Cuprins

octombrie-decembrie

Capitolul 1	
Ceva îl săcăia	7
Capitolul 2	
Singură, dar nu însingurată.....	24
Capitolul 3	
Erau cu toții jivine îmbrăcate	37
Capitolul 4	
Briciul lui Occam.....	51
Capitolul 5	
Oricât v-ați ascunde	64
Capitolul 6	
Degetele când mă pișcă.....	73
Capitolul 7	
Mă îndrept spre tine	91
Capitolul 8	
Ușa asta nu-i rea deloc	107
Capitolul 9	
Până nu se blochează ieșirea	120
Capitolul 10	
Adunând dovezi clare	135

Capitolul 11	
Lumea asta nu numai că nu are logică, dar e și lipsită de bunătate	152
Capitolul 12	
Încep să se slăbească legile lumii.....	165
Capitolul 13	
Asta înseamnă să ajungi înapoi la zero?.....	177
Capitolul 14	
Mica mea făptură	192
Capitolul 15	
Un secret pe care nu-l putea destăinui	202
Capitolul 16	
O mașinărie eficientă, răbdătoare și insensibilă	218
Capitolul 17	
Am doar doi ochi	235
Capitolul 18	
Locul în care sângerezi dacă te înțepi cu acul	246
Capitolul 19	
Ce poate el și alții nu	267
Capitolul 20	
Ca parte din metamorfoza mea	285
Capitolul 21	
Într-un locșor din minte	302
Capitolul 22	
În ochii aceștia se citește milă	324
Capitolul 23	
Exista sigur o lumină.....	336
Capitolul 24	
Să plec din orașul pisicilor.....	342
Capitolul 25	
Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent.....	349

Capitolul 26	
Ce romantic!.....	366
Capitolul 27	
Poate lumea asta nu e de ajuns	378
Capitolul 28	
O parte din sufletul său	391
Capitolul 29	
Nu mai dau drumul acestei mâini.....	403
Capitolul 30	
Dacă nu cumva mă înșel	407
Capitolul 31	
Ca un bob de fasole în teacă.....	413

HARUKI MURAKAMI

I Q 84

III

Traducere din limba japoneză și note
de Iuliana Oprina și Florin Oprina

POLIROM
2012

Când ajunsese acasă, Fukaeri nu era. Bătu de trei ori la ușă, se opri și bătu din nou de două ori. Apoi descuie. Înăuntru era liniște și surpinzător de curat. Farfuriile erau puse în dulap, biroul și masa erau în ordine, coșul de gunoi, gol. Fusesse dat și cu aspiratorul, iar patul era făcut. Nu vedeai cărți sau discuri lăsate afară. Hainele spălate erau frumos împăturite și așezate pe pat.

Singurul lucru pe care îl avusese Fukaeri, geanta ei mare de pânză, nu se zărea pe nicăieri. Nu erau însă semne că ar fi plecat brusc, că s-ar fi întâmplat ceva și ar fi fost nevoită să plece în grabă. Și nu părea nici că lipsește temporar. Se hotărâse să plece, făcuse curat pe îndelete și apoi abia își luase tâlpășița. Tengo și-o imaginează pe Fukaeri singură, dând cu aspiratorul și ștergând praful cu cârpa. Era o ipostază care nu i se potrivea deloc.

În cutia poștală găsi cheia de rezervă. După volumul corespondenței adunate în cutie, Tengo bănuie că fata plecase cu o zi sau două în urmă. Ultima dată vorbiseră la telefon alaltăieri dimineață și încă mai era la el. Ieri-seară ieșise cu asistentele în oraș, fusese invitat la Kumi acasă și nu mai apucase s-o sune pe Fukaeri.

În asemenea situații, Fukaeri obișnuia să lase un bilețel, cu scrisul ei pătrășos, ca în alfabetul cuneiform, dar Tengo nu găsi nimic niciunde. Pur și simplu plecase în tăcere. Tengo însă nu avea de ce să se mire prea tare. Nimeni nu putea prezice ce gândește Fukaeri și ce avea să facă. Atunci când voia să vină, te pomeneai cu ea, iar când voia să plece, dispărea pur și simplu. Era ca o pisică capricioasă și independentă. Ba dimpotrivă, era straniu că rămăsese atâta vreme într-un loc.

În frigider găsi mai multă mâncare decât se așteptase. Fără îndoială, cu câteva zile în urmă Fukaeri ieșise și făcuse cumpărături. Găsi multă conopidă fiartă. Din cum arăta, nu părea să fie însă gătită de multă vreme. Oare știuse că Tengo urma să se întoarcă în curând în Tokio? Lui Tengo îi era foame și își prăji niște ouă, pe care le mănca cu conopidă. Își făcu o felie de pâine prăjită și bău două cani de cafea.

Îi telefonă apoi prietenului care-i ținuse locul la cursuri și îl anunță că de la începutul săptămânii putea să se întoarcă la muncă. Celălalt îi spuse pe unde ajunsese cu predatul.

– M-ai ajutat mult, îți rămân îndatorat, îi mulțumi Tengo.
– Nu-mi displace să predau. Uneori mi se pare chiar interesant, dar dacă fac lucrul ăsta prea mult, încep să nu mă mai recunosc, parcă mă transform într-un alt om.

Și Tengo simțea vag același lucru în fiecare zi.

– S-a întâmplat ceva deosebit cât am lipsit?

– Nu, nimic. A, a venit o scrisoare pentru tine, am luat-o eu. Am pus-o în sertarul de la birou.

– Scrisoare? întrebă Tengo. De la cine?

– De la o fată slabă, cu părul drept și lung până la umeri. A venit la mine și mi-a zis să-ți dau scrisoarea asta. Vorbea oarecum ciudat, s-ar putea să fi fost străină.

– Avea o geantă mare de umăr?

– Da, una verde. Destul de plină.

Înseamnă că îi fusese teamă să-i lase vreun bilet în casă, să nu îl citească sau să îl ia cineva. Se dusese la școala pregătitoare și i-l înmănasă direct prietenului său.

Tengo mulțumi încă o dată și închise telefonul. Se lăsase deja înserarea și nu avea chef să plece acum cu trenul până în Yoyogi să-și ia scrisoarea. Putea s-o facă și mâine.

Își aminti apoi că uitase să-și întrebe prietenul despre lună. Dădu să-l sune din nou, dar se răzgândi. Sigur uitase de povestea asta. Până la urmă, era un lucru de care trebuia să se ocupe el singur.

*

Tengo ieși din casă și se plimbă fără țintă pe străzi. Fără Fukaeri, apartamentul i se părea prea tăcut și nu reușea să se relaxeze. Câtă vreme fata locuise cu el, Tengo nu simțise nici o diferență. El își dusese traiul ca de obicei, iar Fukaeri își văzuse de ale ei. Totuși, acum că plecase, Tengo observă că lăsase în urma ei un mare gol.

Nu era atras de Fukaeri. Era într-adevăr o fată frumoasă și seducătoare, dar de când o întâlnise nu simțise atracție sexuală față de ea. Nici după ce petrecuseră împreună atâta vreme sub același acoperiș nu simțise nimic deosebit. Atunci ce era? Oare din ce motiv nu mă simt atras de Fukaeri? se întreba Tengo. E

adevărat că în noaptea aceea furtunoasă se împreunaseră, dar nu el își dorise lucrul acesta, ci ea.

„Împreunare” era exact cuvântul potrivit. El rămăsese paralizat și fără libertate, iar Fukaeri se suise pe el și îi introdusese penisul erect în ea. Păruse atunci că se abandonează complet. Arăta ca o zână dintr-un vis.

După noaptea aceea, își văzuseră de viață în apartamentul cel mic ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă Fukaeri ar fi uitat tot de îndată ce furtuna se oprise și cerul se înseninase. Tengo, la rândul lui, nu ținea deloc să deschidă această discuție. Poate că ar fi fost mai bine să uite și el. Bineînțeles însă că îi rămăseseră câteva întrebări. De ce făcuse Fukaeri dintr-odată ce făcuse? Avusese vreun țel anume sau nu fusese decât un act de nebunie temporară?

Tot ce înțelegea Tengo era că nu fusese un act de dragoste. Fukaeri îl plăcea, cel puțin de asta era destul de sigur. Dar nu putea fi vorba de dragoste, atracție sexuală sau de vreun sentiment asemănător. Ea nu simțea dorință pentru nimeni. Tengo nu avea foarte mare încredere în puterea sa de a judeca oamenii, dar nu și-o putea imagina pe Fukaeri făcând dragoste pasionată cu vreun bărbat și respirându-i fierbinte la ureche. Nu putea să și-o imagineze nici măcar într-un act sexual cât de cât decent. Nu avea capacitatea asta în ea.

Tengo se plimba prin Koenji, întorcând pe toate părțile lucrurile acestea. Se insera și începuse să bată un vânt rece, dar pe el nu-l deranja prea tare. Obişnuia să se plimbe cufundat în propriile gânduri. Apoi, întors acasă, se așeza la birou și dădea o formă acestor gânduri. Devenise un obicei în toată regula, astfel că se plimba adesea, chiar și când ploua sau era vânt. Tot mergând, ajunsese în fața localului „Spic de grâu”. Cum altceva mai bun de făcut nu avea, intră și își comandă un Carlsberg la halbă. Abia deschiseseră și nu mai era nici un client înăuntru. Tengo își goli mintea de frământări și își savură berea pe îndelete.

Nu își permitea însă luxul de a-și ignora gândurile prea mult. Așa cum natura are oroare de vid, tot așa mintea i se întorcea neconținut către Fukaeri. Ca niște crâmpeie de vise, ea i se strecura mereu în gânduri.

S-ar putea să fie pe-aproape. Poți să ajungi și pe jos, îi spusese Fukaeri. De aceea ieșise în oraș să o caute. Apoi venise în localul acela. Ce-i mai spusese Fukaeri atunci?

Nu-ți face griji. Te găsește ea pe tine.

În timp ce el o căuta pe Aomame, și ea îl căuta pe Tengo. Nu înțelesese cum trebuie lucrul acesta. El era atât de obsedat de gândul de a o găsi pe Aomame, încât nici nu-i trecea prin cap că și ea ar putea face la fel.

Eu sunt perceptor, tu ești receptor, îi mai spusese. Ea percepea, iar Tengo recepta. Numai că Fukaeri nu dădea la iveală lucrurile pe care le percepea decât atunci când avea ea chef. Tengo habar n-avea dacă Fukaeri respecta niște legi numai de ea știute sau era pur și simplu capricioasă.

*

Își aminti din nou de actul sexual dintre ei doi. Fata frumoasă, de numai șaptesprezece ani, se suise pe el și își introdusese până la capăt penisul lui întărit. Sâni ei mari tremurau mlădios în aer, ca niște fructe coapte. Pierdută, își închisese ochii, iar nările îi fremătau. Pe buze i se formau cuvinte care nu erau cuvinte. I se zăreau dinții albi și, când și când, limba rozalie. Tengo își amintea clar aceste imagini. Trupul lui era paralizat, dar mintea îi era cât se poate de trează. Iar erecția sa era perfectă.

Indiferent de câte ori ar fi derulat însă în minte acele imagini, Tengo nu simțea nici un fel de excitație. Nu se trezea în el dorința de a se culca încă o dată cu Fukaeri. De atunci nu mai făcuse sex de aproape trei luni. Nu mai ejaculase nici măcar o dată. Era foarte neobișnuit. Era un bărbat singur și sănătos, de treizeci de ani, cu un libido normal. Era o dorință firească și trebuia domolită.

Cu toate acestea, când călcase în casă la Kumi, chiar când se băgase în pat împreună cu ea și îi simțise părul pubian pe coapsă, nu simțise nici un impuls. Penisul îi rămăsese flasc. Poate că era și din cauza hașişului, dar nu era prea convins. Avea senzația că în noaptea aceea în care se culcase cu Fukaeri, ceva important îi fusese luat din suflet, așa cum scoți o mobilă dintr-o casă.

Dar ce oare?

Tengo clătină din cap.

După ce-și termină berea comandă un Four Roses cu gheață și un bol cu alune. Ca data trecută.

Poate că în noaptea aceea erecția lui fusese *proat* perfectă. Penisul lui devenise mult mai mare și mai tare ca de obicei. Aproape că nici nu-și mai recunoștea propriul organ. Neted și lucios, părea mai degrabă un simbol conceptual decât un penis real. Ejacularea care urmase fusese puternică și intensă, iar sperma, vârtoasă. Cu siguranță ajunsese până adânc în uterul lui Fukaeri. Sau chiar dincolo de el. Fusese o ejaculare care nu avea cum să dea greș.

Când lucrurile sunt prea bune însă, vine întotdeauna și o parte proastă mai apoi. Așa e mersul lumii. Oare după noaptea aceea mai avusese vreo erecție? Nu-și mai amintea. Poate că nu mai avusese nici una de-atunci, iar dacă avusese, probabil că fusese una ca vai de ea. Ca un film de duzină. O erecție care nici nu merita amintită.

Oare nu cumva de aici înainte va avea parte numai de erecții de duzină sau nici măcar de ele? Era o perspectivă a unei vieți triste, ca un apus îndelungat. Dar depinde de perspectivă, poate că așa trebuiau să stea lucrurile. Cel puțin avusese parte măcar de o erecție perfectă și de o ejaculare pe măsură. La fel ca autoarea romanului *Pe aripile vântului*, trebuia să fie mulțumit cu faptul că măcar o dată reușise să împlinească ceva mareț.

*

Termină de băut burbonul și plăți. Apoi se plimbă din nou fără țintă pe străzi. Vântul se întetise și aerul era și mai rece. Trebuie să o gătesc pe Aomame înainte ca regulile lumii să se slăbească și să dispară orice urmă de logică. își zise el. Singura mea speranță e să dau de ea din întâmplare. Ce valoare are viața mea dacă nu reușesc să o gătesc? În septembrie, era undeva pe-aici, prin Koenji. Dacă am noroc, e și acum tot aici. Desigur, nu avea nici o dovadă, dar nici altă cale de urmat. Aomame era undeva pe acolo și în acest timp îl cauta și ea. Se căutau ca două părți ale unei monede rupte în două.

Privi cerul. Nu se vedea însă nici urmă de lună. Trebuia să se ducă într-un loc de unde luna era vizibilă.